

စုံထောက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထု

အိမ်

စုံထောက်စိန်ဘန်း နှင့်
ဂိဏ္ဍိ

အခန်း (၁)

မိုးသည်းညှာ ကြောက်စရာဇည့်သည်

"ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ ..."

သဘောမြုပ်လေသလား။

သဘောကို ပြန်ပေးဆွဲသွားသလား။

မုန်တိုင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် မျောပါသွားလေသလား။

သေသလား၊ ရှင်သလား။

မိုးတို့ သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေ၏။

လေကလည်း တိုက်သည် ။

ညနေစောင်းကပင် ရွာနေသည့် မိုးမှာ ခုည ရှစ်နာရီ ဒင်ဒင်ထိုးသည့်
တိုင် တိတ်၍ မသွား။ စဲ၍ မသွား တိုး၍ တိုး၍ သာ သဲသဲမဲမဲရွာနေလေ
တော့သည် ။

ဝါဆီမိုးဟု ဆိုသော်ငြား သည် လောက်သည်းထန်စွာ

ရွာသောမိုးလှမြသွေး မကြုံစဖူး ...။

ခုကြုံတွေ့ရသောအခါ စာကြည့်ဆောင် မှန်ပြတင်းမှ အပြင်ကို တအံ့တဩငေးမောနေမိသည် ။

မှန်ပြတင်းကို အဆက်မပြတ် ပက်ဖျန်းနေသည့် မိုးစက်၊ မိုးပေါက်၊ မိုးမှုန်တွေကိုကြည့်ကာ သူမ၏ တိုက်ပတ်လည် ခြံတွင်းမှ မိုးရေစီးတို့ အနိမ့်ပိုင်းချိုင့်ဝှမ်းဆီသို့ တသွင်သွင် စီးကျနေပေတော့ မည်ဟု လည်းတွေးနေမိ၏။

ဟုတ်သည် ။ သူတို့ ခြံက ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် တည်ရှိ၏။ ဆိုရပါလျှင် ဂဝံကျောက်သား ဆန်ဆန် မြေနှီတောင်ကုန်းမို့ပေါ်တွင် ထီးထီးကြီးတည်ရှိနေသော ခြံကြီး ဖြစ်၏။

ယခုလို မိုးကြီးရွာသည့်အခါ ခြံတွင်းမှ မိုးရေတို့ မှာ ခြံရှေ့အနိမ့်ပိုင်း ချိုင့်ဝှမ်းလမ်းများ ဆီသို့ စီးဆင်းမြဲပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မိုးရေမှာ မြေနှီကိုတိုက်စား၍ ရေနီစီးကြောင်းကြီးများ ဖြစ်၍ နေတတ်သည် ။

ငယ်စဉ်က ဆိုလျှင်တော့ သူသည် ဒလဟောစီးဆင်းနေသော ရေနီစီးကြောင်းများကြား ပြေး လွှားဆော့ကစားနေကျ ဖြစ်၏။

ခုလည်း မိုးကြောင့် ငယ်စိတ်တို့ နှိုးကြွလာခဲ့သည် ။

ရေစီးကြောင်းအတွင်းသို့ ပြေးဆင်းမဆော့သည့်တိုင် ရေနီစီးကြောင်းကိုတော့ ကြည့်ချင်လာ ၏။

အခန်းတံခါးကို လုံခြုံစွာပိတ်ထားသည့်ကြားက ကြာမြင့်စွာ ရွာသည့်မိုးကြောင့် သူတစ်ကိုယ် လုံး စိမ့်စိမ့်လေး အေးလာသဖြင့် အိပ်ခန်းသို့ သွားကာ သားမွေးညှပ်ဝတ်အင်္ကျီ ရှည်တစ်ထည်ကို ထပ်၍ ဝတ်လိုက်ကာ

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းအံ့ဆဲဆဲ။

ဂျိန်းခနဲ မိုးချုန်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းတုန့်ကာ ရင်
ဖိုသွားမိသည် ။

စာကြည့်ခန်းကိုဖြတ်စဉ် လျှပ်တစ်ချက် ဝင်းခနဲလက်သွားသည် ကို
ပြတင်းမှ မြင်လိုက်ရသည့် နောက် မိုးချုန်းသံ၊ ဒါမှ မဟုတ် မိုးကြိုးပစ်
သံပေလား၊ နားကွဲမတတ်ဆူသွား၏။

စာကြည့်စားပွဲကိုလှမ်းမြင်၏။

ဒေါက်တာမြသွင်

ဇီဝဗေဒပါရဂူ ဟူသော ကျွန်းသားဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရ၏။

အို ... ဒါဟာ ဖေဖေရဲ့ စာကြည့်ခန်းပါလား။

ဖေဖေရှိစဉ်ကဆိုလျှင် နေ့ရောညပါ ဖေဖေသည် ထိုစားပွဲ၊ ထိုစာကြ
ည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် စာအုပ်တွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ၊ မှတ်စု၊
မှတ်တမ်းတွေဖြင့် မနားမနေ အလုပ်လုပ်၏။

မေမေလှက နံဘေးမှ ထိုင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ယပ်ခပ်ပေး၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ပြင်သစ်မှ လာ သော ကော်ဖီပြင်းပြင်းကလေးကို ဖျော်ကာတိုက်
၏။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါများ တွင် ဖေဖေက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်းနား
နေ၏။ မျက်စိကိုမှ ဝတ်ထား စဉ် ခွေးတံဆိပ်ဓာတ်ပြားစက်ကို
တိုးညှင်းစွာ ဖွင့်ပေးတတ်၏။

နွေရာသီများ ဆိုလျှင်တော့ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဇီဝဗေဒခြံကြီး၏ တ
စ်ဦးတည်းသော ခြံစောင့်၊ တစ်ဦးတည်းသော ဥယျာဉ်မှူး၊ တစ်ဦးတည်း

သော ကားဒရိုင်ဘာကြီး ဦးလေးဖိုးမှီက သူမကိုခေါ်၍ ခြံတွင်းရှိ သစ်ခွပင်များ ၊ စံပယ်ရုံများ ၊ နှင်းဆီပင်များ ၊ ဂမုန်းပင်များကြားတွင် လိပ်ပြာကလေးများ ၊ ရောင်စုံငှက်ကလေးများကို ကြည့်ရင်း နေနေကျ။

ခုလိုမိုးရာသီ မိုးတို့ သည်းထန်ပြီဆိုလျှင် ရေနီစီးကြောင်း သုံးလေးခုစီးနေရာမှာ သူမက ပြေးလွှားဆော့ကစား၊ ဦးလေးမှီက စောင့်ရှောက်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော သူမအား ဦးလေးမှီခေါ်လာသည့်အခါ ဖေဖေက အားပါးတရ ရယ်မော၍ ကြည့်နေတတ်၏။

မေမေလှကမူ "ဒီကောင်မလေး ဖျားတော့မယ်" ဆိုကာ ချက်ချင်းပင် ရေချိုးပေး၍ နွေးနွေး ထွေးထွေး အဝတ်တွေဝတ်ပေးနေကျ။

ခုတော့ ...

ဖေဖေ ဒေါက်တာမြသွင်နှင့် မေမေလှတို့ မရှိကြတော့။

သူမ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သည့်နှစ်မှာ ပင် ဖေဖေသည် မေမေအား အဖော်ပြုလျက် အဏ္ဏဝါ ဇီဝကို လေ့လာရန်ဟု ထွက်သွားရာ ပြန်ရောက်မလာတော့ ...

ခုဆိုလျှင် တစ်နှစ်ပြည့်လှလှ။

ဖေဖေအမည်ဆိုင်းဘုတ်အားကြည့်ရင်း သူမရင်မှာ လှိုက်ဖိုလာကာ မျက်ရည်တို့ ပြည့်လျှမ်းစ ပြုလာသည် ။

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် သူမအား ထားရစ်ခဲ့ကြသည် ။

သေသည် ရှင်သည် ကို သူမ မသိရ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူမ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည် ။ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ သတင်းစုံစမ်းခဲ့ရသည် ။ ဘာသတင်းအချက်အလက်ကိုမျှ မရပါဘဲ ပူဆွေးသောကနှင့် မိဘနှစ်ပါး ပြ

နံလာနိုး လာရာလမ်းကို မှန်းမျှော်နေခဲ့ရသည် မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့လေပြီ။

အအိပ်အစားပျက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ရှိခဲ့သည် မှာ ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုး သုံးပါးဥတုတိုင် လှလေပြီ ဖြစ်၏။

သူမက ကျလာသည့်မျက်ရည်စတို့ ကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်းကို အကြည့်လွှဲလိုက် ၏။

အပြင်တွင် မိုးနှင့်လေက သည်းထန်နေဆဲပင်ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် ပူပန် သောကစိတ်တွေကို မေ့ပျောက်နိုင်ဖို့ မိုးရေစီးကြောင်းတွေကို ဆင်းကြည့်ဖို့ သူ့အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ သည် ။

ဆင်းပင်ဆင်းခဲ့သော်လည်း သည် သောကစိတ်က တစ်ခဏပင် မေ့၍ မရနိုင်ကြောင်း သူမ ကိုယ်သူမ သိနေ၏။

တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံလုံးရှိ ဘယ်အရာကိုပဲကြည့်ကြည့် ဖေဖေ မေမေတို့ ၏ အရိပ်အငွေ့က လွတ်သွားသည် မရှိ။ ကြည့်လေမြင်လေရာမှာ သတိရစရာတွေချည်းသာ။

ခုပင်လျှင် လှေကားတစ်ထစ်ချင်း ဆင်းရင်း မေမေ့ကို သတိရနေ၏။ ဖေဖေ့ကို တမ်းတမိ သည် ။

ခု ဖေဖေ မေမေတို့ ဘယ်ဆီမှာ လဲ။

လှမြသွေး သိချင်လှ၏။ ကြားချင်လှ၏။

သတင်းကောင်းဖြစ်စေ၊ အို - မတွေးကောင်း တွေးကောင်း သတင်းဆိုးပင် ဖြစ်စေကြားလိုလှ သည် ။

ခုတော့ ဘာတစ်ခုကိုမျှ စိုးစဉ်းမျှမသိရ။

ဖေဖေနှင့်မေမေ အိမ်ကကားလေးဖြင့် ခြံဝမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် ပုံရိပ်သည် သာ မနေ့တစ်နေ့ ကလို စောစောကလို ထင်ယောင်မြင်နေမိသည်။ ။

ဦးလေးမှီက ကားမောင်း၊ ဖေဖေနှင့်မေမေက နောက်ခန်းက ထိုင်ပြီး နောက် ကားစက်နှိုးသံ၊ ဖေဖေ မေမေ၏ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် သူမအား လက်ပြနေပုံများ ၊ ကားကလေးက မောင်းထွက် သွား ...

ဒါပါပဲ။ ဒါသည် ပင် နောက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့၏။

"ဦးလေးမှီ သူတို့ ကို ဘုန်းကြီးလမ်း ဂျက်တီကိုလိုက်ပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဒေါက်တာမာတင် ကင်းရဲ့ "အက်စ် အက်စ် ကင်း" သင်္ဘောပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေသယ်ပိုး တင်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ ဟာ ဒေါက်တာမာတင်ကင်းနဲ့ အတူ ရယ်ရယ်မောမောပဲ သူတို့ နေမယ့် အခန်းဆီကိုသွားကြတယ်။ နောက် ဦးလေးမှီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါပါပဲ ကလေးလှ"

ဦးလေးမှီက သူလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရသမျှကို ဟိုတုန်းကလည်း ရှင်းပြ၏။ နောင်သောအခါတွင် လည်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောပြခဲ့၏။

သူမအား "ကလေးလှ" ဟု ခေါ်တတ်သော ဦးလေးမှီ သိသမျှ ဒါပဲဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့က ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၀) ရက်။

ဒါဟာ နောက်ဆုံးနေ့ပေလား။

ထိုနေ့မှ စ၍ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ပြန်မလာတော့ ...။

စင်စစ်ဖေဖေသည် ဂျာမန်ဇီဝဗေဒပါမောက္ခကြီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာမာတင်ကင်းနှင့်အတူ ဟိုင်းကြီးကျွန်းဘက်သို့ ပင်လယ်တွင်းမှ သက်ရှိသတ္တဝါများကို ကွင်းဆင်းလေ့လာရန် သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စကားနှင့်ဆိုပါက ရေကမ္ဘာသို့ လေ့လာရေး (သို့မဟုတ်) ရေဂြိုဟ်စစ်ဆင်ရေးဟု ခေါ်သော ထိုခရီးမျိုးကို သွားသည် မှာ ခုတစ်ကြိမ်သာမဟုတ်။ ဒါပါနှင့်ဆို သုံးကြိမ်တိတိရှိ၍ သွားလေပြီ။

ခုတော့ ...

တစ်လကျော်ကြာ ဆက်သွယ်ရေး ပြတ်သွားသည် နှင့်ပင် လှမြဲသွေးတစ်ယောက် ဦးလေးမှီနှင့် အတူ ဒေါက်တာမာတင်ကင်း၏ ကင်းဘဲလ်လမ်းရှိ ရုံးခန်းသို့လည်းကောင်း၊ ဘုန်းကြီးလမ်း ဂျက်တီတာဝန်ရှိသူများ ထံသို့လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းရေကြောင်း ဧရာဝတီ ဖလှပ်တီးရာရုံးသို့လည်း ကောင်း၊ ဟိုင်းကြီးကျွန်းဆိပ်ကမ်းဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ ထံသို့လည်းကောင်း၊ မိုးလေဝသ ကွပ်ကဲရေးဌာနများ သို့လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ်သွားရောက် ဆက်သွယ်စုံစမ်းခဲ့သည်။ ။

အက်စ် - အက်စ် - ကင်းဟူသော ပင်လယ်ဖြတ်သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိပ်ကမ်းများမှ ထွက်ချိန်၊ ရေဝန်ရုံးများ သို့ သတင်းပို့ချိန်မှ လွဲ၍ ဘာသတင်းမျှမရ။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ချိန် ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ချိန်ထွက်ချိန်မှ လွဲ၍ အခြားဘာမျှမသိရ။

မိုးလေဝသကွပ်ကဲရေးဌာနမှာ လည်း ထိုနေ့၊ ထိုရက်၊ ထိုအချိန်က မြေပြင်ရေပြင်လေသည် ပုံမှန်။ မုန်တိုင်းမပြောနှင့် လေပြင်းပင်လျှင်မရှိ။ ။

နောက်ဆုံးတွင် မူ ရန်ကုန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးကိုပင် လူပျောက်တိုင်ကြားခဲ့သေး၏။

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ ပုလိပ်အရာရှိများ ၊ စုံထောက်များ ၏ အကြိမ်ကြိ

မိစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို သာ လှမြသွေး စိတ်ဖိစီးစွာခံလိုက်သည် သာ အဖတ်တင်၏။ ဘာမျှအကြောင်းမထူး။

သို့တိုင်အောင်ပင် လှမြသွေး ငြိမ်၍ မနေခဲ့။

ရန်ကုန်မှ ပုသိမ်ခရီးတစ်လျှောက်ရှိ မြို့များ ၊ ရွာများ တွင် လည်း မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သေး၏။ ဘာကိုမှ စုံစမ်းလို့ မရ။

နောက်ဆုံးတော့ လှမြသွေး ငိုကြွေး၊ ပူဆွေးနေရုံမှ တစ်ပါး အခြားမ တတ်နိုင်တော့။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ဘယ်အချိန်ခြံတွင်းသို့ ကားမောင်းဝင်လာသံ ကြား ရလေမလဲ။ ဘယ်အခါ အိမ်တံခါးခေါက်၍ ပြန် လာလေမလဲ။ မျှော်လင့်ခြင်းတို့ ဖြင့် အအိပ်အစားပျက်ကာ လှမြသွေး ဆရာဝန်ပြု၍ ဆေးကုသနေခဲ့ရသည် ပဲ။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

သင်္ဘောမြုပ်လေသလား။

သင်္ဘောကို ပြန်ပေးဆွဲယူသွားသလား။

မုန်တိုင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် မျောပါသွားလေသလား။

ဒေါက်တာမာတင်ကင်းတို့ နှင့် အချင်းချင်း သတ်ပုတ်သေကြေကြ လေသလား။

"လှမြသွေး" အဖို့ ဘာဆိုဘာမှ ရေရေရာရာသိခွင့်မရနိုင်သောဘဝ။

ထိုသောအခါ မျက်ရည်သည် သာလျှင် အဖော် ...။

လှမြသွေး မျက်ရည်စို့စို့မျက်နှာဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ရောက်လာ၏။ အောက်ထပ်နောက်ခန်း တွင် မီးလင်းနေ၏။ အတူနေအိမ်၏ အကူဖြစ်

သူ မစောလေးနှင့် ကြီးကြီးဝင်းတို့ အဝတ်အစားတွေ မီးအိုးထိုးနေပုံရ ပေသည်။ ဦးလေးမှီကတော့ ခုချိန်ဆိုလျှင် အိပ်ယာထက်တွင် တရားမှ တ်နေမည် လား၊ ပုတီးစိပ်နေမည်လား မအိပ်သေးဘဲ ရှိနေတတ်၏။

တစ်အိမ်လုံးရှိ သူတို့ က သူမ မအိပ်မချင်း၊ အိပ်လေ့အိပ်ထ မရှိကြ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်မကြည့်သည့်တိုင် သတိဝီရိယနှင့်တော့ စောင့်ရှောက်ကြ၏။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ရှာဖွေထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည် သူမဘဝအတွက် တစ်ဘဝသာမဟုတ် နှစ်ဘဝပင် စားမကုန်။ ဤမျှရွှေပုံငွေပုံကြီးရှိ သော်လည်း "လှမြသွေး" မှာ ခဏတာပင် ပျော်စရာမရှိ ခဲ့။

သူမဘဝတွင် အလိုအပ်ဆုံးအရာက ဖေဖေနှင့်မေမေ။ မည်သူကမှ မတားမဆီးကြပါလျှင် လမ်းမသို့ထွက်ကာ ...

"ဖေဖေရေ ... မေမေရေ"

ဟု သံကုန်ဟစ်ကာ ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။

"ပြန်လာပါတော့"

ဟု အော်လိုက်ချင်၏။

ခုတော့ ... ပညာတွေ၊ ဂုဏ်တွေ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတွေက အလိုလိုဆီးတားပြီးသား ရှိနေ၏။

ထိုသောအခါ ကြိတ်ငိုရသူက လှမြသွေး ဖြစ်၏။

သူမသည် မျက်ရည်စတို့ ကို ထပ်မံသုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခြေဖွဖွနင်းကာ တံခါးဝသို့လာခဲ့သည်။ မစောလေးတို့၊ ကြီးကြီးဝင်းတို့ မသိအောင် ဖြစ်၏။

သူတို့ သိပါက လိုက်လာလျှင် တံခါးဖွင့်၍ ဆင်ဝင်အောက်မီးဖြင့် ရေနီစီးကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ရမည်မဟုတ်။

"အလှလေးရယ် အေးပါတယ်၊ ဝင်ပါတော့"

ဟု မစောလေးက ပြောသလို ...

"တူမလှကြီးရယ် ဖျားဦးမယ် အိပ်ပါတော့"

ဟု ကြီးကြီးဝင်းက ဆိုလေမည်။

သူမအတွက်ဆိုလျှင် ဦးလေးမှီကစ၊ မစောလေးနှင့် ကြီးကြီးဝင်းတို့က အစိုးရိမ်ကြီးတတ်ကြ သည် ။ သူမကို "ပိုး" မွေးသလို မွေးနေကြသည် ။

သူမအနေနှင့်ကတော့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ အတွက် ပူပန်သောကရိုနေလင့်ကစား အားနဲ့နဲ့နှင့် ဂရုစိုက်ခံ၍ မနေလို။ ဒေါင်းတိ မောင်းတိနေချင်လှသည် ။ အားကြိုးမာန်တက်ဖြင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ကို ရှာချင်လှ၏။

မေးခွန်းတွေသာရှိ၍ အဖြေမသိရသော ဘဝမှာ မနေလိုလှ။

ဘာတစ်ခုမျှ စွန့်စားလုပ်ရခြင်းမရှိဘဲ အသက်ရှင်နေရခြင်းကိုပင် သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ သည် ။

သို့ကြောင့်သာ သူတို့ မသိအောင် ခြေဖုန်း၍ တံခါးဝသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည် ။

အပြင်တွင် မိုးကရွာနေဆဲ ...

သူမက ခြေဖုဖြင့် ကျွန်းသားတံခါးဖုအား လှည့်၍ ဖွင့်ရန် ရှိစဉ်မှာ ပင် ...

"ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်"

ဟူသော တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေ၏။

အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံဖြစ်လေ၏။

ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက် လိုက်လေသည့် တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကြားစက ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသေးသည် ။

ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သူဘာလိမ့်ဟု စိုးရိမ်မှုလည်း ရှိသွားရ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် သူမရင်မှာ လှိုက်လှိုက်ဖိုသွား၏။ ဝမ်းသာစိတ်ပင် ဖြစ်လေသည် ။ သူမတစ်နှစ်နီးပါး နားစွင့်နေရသည့် တံခါးခေါက်သံ။ ဒါဟာ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ပြန်လာသံ ...။

တံခါးကို သူမလျင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသော တံခါးမှ မိုးရနံ့ပါသည့် လေအေးအေးကလေးကို ခံစားလိုက်ရသလို မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မင်တက်ငေးမောမိသားဖြစ်သွားရ၏။

ကြည့်လေ၊ မြင်လိုက်ရသည် က တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့်လူတစ်ယောက်။

တိတိပပဆိုရလျှင် မိုးရေတို့ စက်လက်စိုရွှဲနေသည့် အမည်းရောင်မိုးကာရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည့်လူ။

ခေါင်းမှ သည် ခြေဖျားတိုင် အမည်းရောင်မိုးကာနှင့် မျက်မှန်မည်းကြီး တပ်ထားသူ။

ထိုသူက သူမအား ငုံ့ကြည့်လျက် မိုးကာဝတ်ရင်ဘတ်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကမ်းပေးနေ ၏။

ထိုသူသည် သူ့လက်မှ အရာအားဆတ်ဆတ်တုန်သော လက်ဖြင့် က

မ်းပေး၏။

"ရှင် ... ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ"

သူကမူ ယူပါဟူသော အမူအရာဖြင့် လက်ကမ်းပေးနေ၏။

လှမြသွေးက မယူဝံ့ဘဲနောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းဆုတ်နေမိစဉ် ထိုသူထံမှ အသံတစ်သံထွက်လာ ခဲ့၏။

"ဝေါင်း ... အောင်း"

စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းကျယ်ကြီး ဟလျက် ဖွေးခနဲသွားစွယ်များကြားမှ ပေါ်လာသည့် "ဝေါင်းအောင်း" ဆိုသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကြောင့် လှမြသွေးမှာ ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏ ။

လှမြသွေး၏ အော်သံမှာ မိုးသံလေသံကို ဖောက်ထွင်းလာခိုက်မှာ ပင် ဓာတ်မီးတိုင် ဖျတ်ခနဲ မှီတံသွားကာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိဖြစ်သွားရတော့သည် ။

အခန်း (၂)
ဘဝခြားက စာတစ်စောင်

သူမ သတိရလာသည့်အခါ သူမအခန်း ခုတင်ပေါ်သို့ သူမပြန်ရောက်
နေလေပြီ။

သူမအား စိုးရိမ်သော မျက်လုံးများက ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ။

သူမမျက်လုံးဖွင့်၍ လူးလွန့်လိုက်သောအခါ အားလုံးမှာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

ဦးလေးမှီ၊ ကြီးကြီးဝင်းနှင့် မစောလေးတို့ သုံးယောက်။

"ကလေးလှ သတိရလာပလား"

"အလှလေး"

"တူမလှ"

အားလုံး၏ ဝမ်းသာသံတွေကို ကြားနေရ၏။

သူမသည် အားလုံးသော မျက်နှာတို့ ကို လိုက်ကြည့်ရင်း မြင်ခဲ့ရ
သော သွားဖွေးဖွေးပါးစပ်မှ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကို ကြားယောင်လာကာ ရ
င်မှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ၍ ...

"ရေ ... ရေ"

ဟု တမ်းတမိ၏။

ကြီးကြီးဝင်းက ထူမပေးပြီးနောက် မစောလေးက ဖန်ခွက်ဖြင့် ရေတိုက်၏။

သူမသည် ရေကို အငမ်းမရပင် သောက်နေမိ၏။ ရေအေးအေးလေး သောက်လိုက်ရမှ ပင် ရင်တုန်ပြေသွားသလို ဖြစ်သွားသည် ။

အပြင်တွင် လည်း မိုးတိတ်သွားပြီထင်၏။ မိုးသံ၊ လေသံ မကြားရတော့။

"လှလေး အရမ်းကြောက်တယ်"

သူမ ပြောကာ ဘေးဘီသို့ ဝေ့သီကြည့်မိ၏။

"ဘာကို ကြောက်ရမှာ လဲ တူမလှရယ်၊ ကြီးကြီးတို့ ရှိနေတာပဲ။ ပြောစမ်း ... ဘာတွေ့လို့ လဲ"

"အို ... မဝင်းကလဲ ကလေးကြောက်ရတဲ့ အထဲ ဘာတွေ့မေးနေတာလဲ"

ကြီးကြီးဝင်း၏ စကားကို ဦးလေးမှီက ဝင်ဟန့်လိုက်ပြီး။

"ကလေးလှ အော်သံကြားလို့ ဦးလေးမှီ ပုတီးစိပ်နေရာက ထပြီး ပြေးလာခဲ့တာ။ ဓာတ်မီးက ပျက်သွားတော့ တုတ်မီးအိမ် (လက်နှိပ်မီး) ရှာနေရတာနဲ့ ကြာသွားတာ"

ဦးလေးမှီက ပြော၏။

"ဟုတ်တယ် လှလေး။ အော်လိုက်မိတယ်။ လှလေး မအော်ခင်မှာ သူ့... သူ့ဆီက ကြောက် စရာ အော်သံကြီး ကြားလိုက်ရတယ် ဦးလေးမှီ"

"အင်း ... ခပ်အစ်အစ် အော်သံတစ်ခုကိုတော့ ဦးလေးမှီ ကြားလိုက်"

ရသလိုလိုပါပဲ။ အမှတ် တမဲ့ပဲ ဆိုပါတော့။ ဦးလေးမှီ တုတ်မီးအိမ်ဆွဲပြီး ပြေးလာတော့ မဝင်းတို့ လဲ တံခါးဝကို ရောက်နေကြ ပြီ။ တံခါးပွင့်နေ လို့ မီးထိုးကြည့်တော့ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ရဘူး။ ကလေးလှ မေ့လဲနေတာ ကို မဝင်းတို့ ရွှေ့ခိုင်းပြီး ဦးလေးမှီ ခြံထဲထွက်ကြည့်သေး တယ်။ ခြံတံခါးကလဲ အခိုင်အမာ ပိတ်ထား တာပဲ။ ဘာကိုမှ မသင်္ကာစ ရာမတွေ့ပါဘူး။ ဒါထက် "ကလေးလှ" ကရော ဘာကိုများ ထူးထူးခြား ခြား ..."

"ကဲ ... ခက်ပီ ကဖိုးမှီ ရှင်လဲမေးပြန်ပကော"

ကြီးကြီးဝင်းက သူ့ကိုဟန့်တား၍ မေးလေသော ဦးလေးမှီအား ပြန် ၍ တားပြန်၏။

လှမြသွေးက ကြီးကြီးဝင်းအား လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

"မေးပါစေ ကြီးဝင်း၊ လှလေးလဲ ပြောချင်ပါတယ်။ လှလေးကြောက် တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လှလေးပြောမှ ဖြစ်မှာ ။ လှလေး ... လေ၊ မိုးတွေရွာတော့ ခြံထဲက စီးနေတဲ့ ရေနီစီးကြောင်း တွေကို သတိရလာ တယ်။ ငယ်ငယ်က ပြေးလွှားကစားနေကျ။ ရေနီစီးကြောင်းကို ဆင်ဝင် အောက် ကနေ ကြည့်ချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းအလာ တံ ခါးဖွင့်ဖို့ လုပ်နေတုန်း တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်ကြားရတယ်"

"တံခါးခေါက်သံ ဟုတ်လား"

ဦးလေးမှီက ဝင်မေး၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ညကြီးမင်းကြီးမှာ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်တော့ လှလေး ပထမကြောက် နေမိသေးတယ်။ နောက် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ကို သတိရပြီး ဝမ်းသာအားရ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူ့ ကိုတွေ့ရတာပါ"

"သူ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ"

ဦးလေးမှီက မေးသံ။

"ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး။ လူပဲ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးကာမဲကြီးဝတ်ပြီး၊ မျက်မှန်မဲကြီးပါ တပ်ထားတော့ လူတစ်ယောက်၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခါးကို င်းကိုင် လူတစ်ယောက်လို့ ပဲ မြင်နေရတယ်။ သူက ရင်ဘတ်ကြားထဲ ကနေ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပေးတယ်။ ယူပါဆိုတဲ့ အမူအရာလဲပြတယ် ။ လှလေး လှမ်းမယူမိဘူး။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်လှည့်ပြေးမယ် ကြိုလိုက်မိတော့ သူ့ဆီက အသံ ကြီးတစ်သံ ထွက်လာတယ်"

"အသံ ... ဟုတ်လား"

ဦးလေးမှီက ဝင်၍ ဆိုပြန်၏။

"ဟုတ်တယ် အသံ စကား မဟုတ်ဘူး ။ အသံ။ အဲဒီအသံက အစွယ် ဖွေးဖွေးနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကြီးထဲ က ထွက်လာတာ။ တကယ့်ကြောက်စရာအ သံကြီး။ ဒါကြောင့်လှလေး အော်ပစ်လိုက်မိတာ"

ပြောရင်းနှင့်ပင် မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာကာ လှမြသွေး သူ့ရင်ကို သူဖိနေမိ သည် ။

"အင်း ... ကလေးလှ အော်သံနဲ့ အတူပဲ ကလေးလှ မေ့သွားရောဆိုပါတော့။ ဓာတ်မီးကလဲ ပျက်သွားတာကိုး၊ ကလေးလှကို ပွေ့ချီပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဓာတ်မီးပြန်လာတယ်။ ဦးလေးမှီ အဲဒီနေ့ ရာကို ရောက်တယ်။ ဟောဒါတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်"

ဦးလေးမှီက ကပုံစအတွင်းမှ လက်တစ်ဝါးခန့် သားရေပြားကလေး တစ်ခုကိုပြ၏။ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ။ အဲဒါကို သူက လှလေးကို ပေးတာ"

လှမြသွေး ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ထိုပစ္စည်းကိုဆွဲယူ၍
သေချာစွာကြည့်၏။

ထိုပစ္စည်းမှ ယူထူးထူးထွေထွေမဟုတ်။ ခေါက်ထားသော
သားရေပြားတစ်ချပ်သာဖြစ်လေ ၏။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်၏ အရေခွံအား မိုးစိုခံအောင် ပြုပြင်
ထားသော လက်တစ်ဝါးခန့် အနက်လိုလို၊ အညိုလိုလို အရောင်ရှိ သား
ရေပြားလေးသာ ဖြစ်၏။

ဘာမျှထူးထူးထွေထွေမရှိ။ လှမြသွေး သေသေချာချာကြည့်၏။

သားရေပြား၏ ခေါက်ထားသည့် အတွင်းပိုင်းတွင် မူ
ဖောင်တိန်မင်ဖြင့် မညီမညာရေးထား သော အင်္ဂလိပ်စာတန်းတစ်တန်း
ကို တွေ့နေရ၏။

သိပ်ပြီးထင်ထင်ရှားရှားတော့ မဟုတ်။

လှမြသွေး ဂရုပြုစူးစိုက်ဖတ်ကြည့်၏။

အင်္ဂလိပ်စာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

သမီး ...

ဖေဖေ မသေပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘဝခြားနေပြီ။

ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်နေတယ်။

ဖေဖေ

စာပါအကြောင်းအရာက ဒါပဲ ဖြစ်၏။ သမီးဟု ရည်ညွှန်းလေသဖြင့်
သူမ ဖေဖေထံမှ ဖြစ် မည်။

"ဖေဖေဆီက စာ၊ ဖေဖေဆီကစာ"

လှမြသွေး ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ မောင်မြသွင်ဆီက စာလား ... ဘာတဲ့ တုန်း"

ဦးလေးမှီက လှိုက်လှဲစွာဆို၏။

"ဆရာကြီးဆီက စာဟုတ်လား"

မစောလေး၏ ရွှင်ပြသောအသံ။

ကြီးကြီးဝင်း၏ မျှော်လင့်တကြီးစကား။

လှမြသွေးစာကို ဖတ်ပြလိုက်၏။

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်ပြပြန်၏။

"ဘယ်လိုပါလိမ့်"

အားလုံး ငိုငံသွားလေသည်။ ။

လှမြသွေးကိုယ်တိုင်ပင် သားရေပြားလေးကို ကိုင်ကာငိုနေမိသည်

။ စာက အတိအကျ ဘာမှ မရှိ။ ဝမ်းသာရမလိုလို၊ ဝမ်းနည်းရမလိုလို ...

။

ကြည့်လေ ...

သမီး

ဖေဖေ မသေပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘဝခြားနေပြီ။

ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်နေတယ်။

စာတွင် ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းနည်းစရာ၊ တိတိကျကျ ဘာမှ မရှိ။ "ဖေဖေမသေပါ" တဲ့ ။ သူမ အတွက် ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။ နောက်တစ်ကြောင်းကျတော့ ... "ဒါပေမဲ့ ဘဝခြားနေပြီ" တဲ့ ။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ မသေပါဘဲ ဘာကြောင့် ဘဝခြားရပါသလဲ။ "ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်နေတယ်" ဟု ရေးပြန်၏။

စာ ... စာ။ သည် စာကို လှမြသွေး အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖတ်နေမိသည် ။ ဖေဖေသည် အင်္ဂလိပ်စာကို အရမ်းကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်နေသလို လက်ရေးအရမ်းလှ၏။ သို့သော် သည် စာပါ လက်ရေးက ဖေဖေလက်ရေးမဟုတ်။ ပြီးတော့ စာလာပေးသူကလည်း ဘယ်လိုလူ။ ဘယ်လို အသံပါ လဲ။ တွေးရင်းဖြင့် မြင်ကွင်းကို ပြန်၍ မြင်ယောင်မိလာကာ ရင်တွေ တုန်လာပြန်တော့သည် ။

ထိုနေ့ညက လှမြသွေး အိပ်လို့ မရပေ။

အိမ်ရှိ လူအားလုံးမှာ လည်း လှမြသွေးအခန်းမှာ ပင် နေကြ၏။ လှမြသွေးမှာ ကား ညဦးက မြင်ကွင်းကို မေ့ပျောက်၍ မရသလို သားရေပြားပေါ်မှ စာကိုလည်း အထပ်ထပ်ဖတ်ရင်း အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေ၏။ တစ်နှစ်နီးပါး ပျောက်ကွယ်နေသည့် ဖေဖေထံမှ ပထမဦးစွာ သတင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သည် သတင်းက မရေရာ၊ မသေချာ။ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းမရှိ။ ပဟေဠိဖြစ်လို့ နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဲဥအစရှာမရသလို ပျောက်နေသည် နှင့် စာလျှင်တော့ ... အို ... ဒါလည်း ဘာမှ မထူးပါ။ သို့တစေ သူမ၏ ဖေဖေအမှန်ပင် မသေလျှင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆက်သွယ်လာဦး မည်ထင်၏။ "ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်နေတယ်" ဆိုသဖြင့် ဖေဖေတွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ

များ ကျ ရောက်နေလေပလား။

ဖြစ်နိုင်၏။ သားရေပြား စာလာပေးသူသည် ဖေဖေ၏ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ကို ဖွင့် ပေးမည့်လူဖြစ်ရမည်။ သို့သော် ထိုလူ၏ အသွင်နှင့်သဏ္ဌာန်မှာ လူနှင့်မတူပြန်။

ထို့ပြင်ရုပ်နှင့် အသံပင်လျှင် လူနှင့်မတူလေသဖြင့် ဖေဖေတွင် အလွန်ပင်ကြီးမားလှသော အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကျရောက်နေပြီဟု လှမြသွေးတွေးမိကာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့ လှိုင်းထလာပြန် သည် ။

ဒေါက်တာမြသွင်ဟူသော ဖေဖေ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အလုပ်တို့ ကို တွေးမိပြန်တော့လည်း စိတ် မှာ သက်သာရပြန်သွား၏။ စင်စစ်တော့ ဖေဖေသည် အလွန်ထူးချွန်ထက်မြက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပေ၏။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပြောပြ၍ ဖေဖေအကြောင်း ဖေဖေဘဝမှာ လှမြသွေးအဖို့ အလွန်ပင် အားကျစရာ ကောင်းလှ၏။

ဖေဖေသည် ပညာရပ်တစ်ခုတွင် ဒေါက်တာဘွဲ့၊ ပါရဂူဘွဲ့၊ ရခွဲသော်လည်း ချမ်းသာသည့် မျိုးရိုး မှ မဟုတ်။ မြို့အသိုင်းအဝိုင်းမှ မဟုတ်။ အလွန်ပင်လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲပြီး ချောင်ကျလှ သည့် ကျေးလက်တောရွာကလေး ဖြစ်၏။

ဆိုရပါလျှင် မော်ကျွန်းမြို့နယ်ရှိ "ငှက်တော်" ဆိုသော ရွာကလေးမှ ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ခြေသုံးလေး ဆယ်ရှိ လယ်လုပ်သူထဲတွင် သူတို့ မှာ တစ်ဦးတည်းသော လယ်ကူလီဖြစ်သည် ဆို၏။

လယ်ကူလီဆိုသည် မှာ လယ်ပိုင်၊ ကျွဲပိုင်၊ ထွန်ပိုင်၊ ထယ်ပိုင် မရှိ။ လယ်ကျွဲ၊ ထွန်းထယ်ပိုင်သူ တို့ က လူငှားလိုလျှင် အငှားလယ်လုပ်ရသည့် လယ်သမားမျိုးပင်။ သားဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိပြီး အစ်မတစ်ဦးရှိ၏။ ဖခင်မှာ သူငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ မိခင် နောက်အိမ်

ထောင်ပြု သောအခါ ပထွေးတော်သူနှင့်နေရ၏။

သူငါးနှစ်သားလောက်တွင် အစ်မက ကျောက်ကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်ရာ တစ်ဦး တည်းကျန်ရစ်၏။ အစ်မကွယ်လွန်ပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် မိခင်ကပါ ကွယ်လွန်ပေရာ တွယ်ရာမဲ့ မြသွင်လေးမှာ ပုသိမ်မြို့မှ သာသနာပြုရောက်လာသော ကရင်အမျိုးသားဆရာ ဦးစောဘစီ။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဒီနီကောဆိုသူတို့နှင့် ပုသိမ်သို့လိုက်လာခဲ့တော့သည် ။

မြသွင်လေးသည် ဆရာများ ၏ ကောင်းမှုဖြင့် ပုသိမ်အနောက်ပိုင်းရှိ တိုင်တစ်ရာကျောင်းခေါ် ကိုသာဖြူကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်ရလေ၏။

(မှတ်ချက် = ကိုသာဖြူမှာ ကရင်အမျိုးသားဖြစ်ပြီး ပုသိမ်တွင် ခရစ်ယာန်သာသနာပြုစဉ်က ပထမဦးစွာ ကိုးကွယ်ခံယူသဖြင့် ယင်းအား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် တိုင်တစ်ရာကျောင်းကြီးအား ကိုသာဖြူကျောင်းဟု ပြောင်းလဲခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ ကိုသာဖြူမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ် ခြင်းမပြုခင်က ဓားပြဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အလွန်ပင်ဆိုးသွမ်းသော လူရမ်းကားကြီး ဖြစ်၏။ ခရစ်ယာန်ဘာသာကိုးကွယ်ပြီးနောက် ကြည်ညိုလေးစားဖွယ် အကောင်းဆုံးသော ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ထို့အတူ မြန်မာလူမျိုးထဲမှ ပထမဦးဆုံးသော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်သူ မှာ လှိုင်ဘောလယ်ရွာသား သစ်ဖောင်အလုပ်သမား မောင်နောဖြစ်သည် ။ ယခုတိုင် ရန်ကုန်လသာ မြို့နယ်၊ အနော်ရထာလမ်းနှင့် စဉ့်အိုးတန်းလမ်းထိပ်တွင် "ဦးနော" ဓမ္မာရုံဟူ၍ ရှိသေးပါကြောင်း အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည် ။ စာရေးသူ)

ကိုသာဖြူကျောင်းမှာ တက်နေသော မြသွင်လေးမှာ စာအလွန်ကြိုးစား၍ ထူးချွန်ထက်မြက် သဖြင့် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဆရာကြီးဒီနီ

ကောက အလွန်ပင်ချစ်ခင်လေ၏။ သုံးနှစ်တာ ပညာသင် ကြားပြီးနောက် ဆရာကြီးဒီနီကောက ဆဋ္ဌမတန်းကို ဝင်ရောက်ဖြေခိုင်းရာ အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် သတ္တမတန်းတွင် စကောလားရှစ် စာမေးပွဲသို့သွင်းရာ အောင်ခဲ့ပြန်သည်။ ။ သို့ဖြင့် တစ်နှစ်တစ်တန်း စာအောင်သလို ထူးချွန်ဆုတွေပါ အမြဲရသဖြင့် ဆရာကြီးဒီနီကောနှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ လိုက်ပါခွင့်ရ လေသည်။ ။

အင်္ဂလန်တွင် ဆရာဒီနီကော၏ ညီမ အိမ်တွင် နေရင်း ကလေးထိန်း အားယားအလုပ်ကိုလုပ်၍ ကျောင်းတက်၏။ အင်္ဂလန်သုံးစုံ ဖျင်လွယ်အိတ် တစ်လုံးဖြင့် ပုသိမ်မှ အင်္ဂလန်သို့ရောက်လာကာ ဇီဝနှင့် အဏ္ဏဝါဗေဒ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီး ဒီနီကောက မြသွင်လေးအား ခရစ်ယာန်ကျောင်းများ စွာတွင် ဘာသာရေးပညာ များ လေ့လာလိုက်စားကာ နယ်လှည့်သာသနာပြုဆရာတစ်ဦး ဖြစ်စေချင်၏။

မြသွင်လေးက ဘာသာရေးကို စိတ်မဝင်စား၊ သာမန်ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အဖြစ်နှင့်သာ နေထိုင်ခဲ့၏။ သူဝါသနာပါရာ ဇီဝဗေဒပညာရပ်များကို အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ရင်း သင်ကြားခဲ့သဖြင့် အရှေ့ပိုင်း အာရှဇီဝပါရဂူဘွဲ့ကို အမေရိကန်တွင် လည်းကောင်း၊ ဂျာမန်တွင် လည်းကောင်း ရယူခဲ့လေ သည်။ ။

မြသွင်လေး ပါရဂူဘွဲ့ရသည့်နှစ်တွင် ပင် ဆရာကြီးဒီနီကော ကွယ်လွန်ခဲ့လေ၏။ မြသွင် ရန်ကုန်တွင် ပြန်အခြေချပြီး သူပညာရပ်နှင့် အသက်မွေးနိုင်ရန်အတွက် ကြိုးစား၏။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မြသွင်သည် မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်တို့ သို့သွားလေသည်။ ။ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်း များ တွင် တည်းခိုရင်း အလုပ်ရှာ၏။ မရ။

ရန်ကုန်သို့ပြန်၏။ ရန်ကုန်တွင် မြို့ပိုင်တွေ၊ အရေးပိုင်တွေ ပုလိပ်အရာရှိတွေသာ တန်းဝင်၏။ အခြားပညာရပ်ဆိုင်ရာ အထူးသဖြင့် သူလိုပညာတတ်အတွက် အလုပ်မရှိ။ သို့နှင့် ဘိလပ်ပြန်၊ အမေရိကန်ပြန် ဂျာမန်ပြန် ဒေါက်တာမြသွင်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် ကျင်လည်ရင်း မေမေလှနှင့် ဖူးစာပါခဲ့၏။ မေမေလှက ခေတ်ပညာမတတ်။ ရေနံချောင်းသူတွင်းစားမျိုးရိုးမို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာသည် ။

ဒေါက်တာမြသွင်အဖို့ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလို၊ ထိုင်စားနေလို့ ရ၏။ သည် လိုလည်း ဒေါက်တာမြသွင် မနေတတ်။ သစ်တောဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ ရေနံကုမ္ပဏီ ဘီအိုစီတွင် လည်းကောင်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သေး၏။ သို့သော် ဝါသနာဖြင့်မကိုက်၊ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်လေသောကြောင့် အလုပ်ထွက်လိုက်သည် ။ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနှင့်ပင် လှမြသွေးလေးကိုမွေး၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် မိန်းမစည်းစိမ်အား ထိုင် သုံးစွဲနေရသည် ကို ဒေါက်တာမြသွင် လုံးလုံးမလိုလား။

အထူးသဖြင့် သမီးလေးလှမြသွေးကို ဂုဏ်မငယ်စေချင်။ ပညာတတ်အလုပ်လက်မဲ့အဖေ၏ သမီး မဖြစ်စေချင်ဟု ဖေဖေအမြဲပြော၏။

ရည်မှန်းချက် ပြည့်သည် လားမသိ။

ဖေဖေက အင်္ဂလန်မှ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းနှင့် ပြန်တွေ့သည် ။ မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့ တော်၊ ကင်းဘဲလ်လမ်း (ယခု ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်းတွင်) ရုံးခန်းဖွင့်ထားသော ဒေါက်တာမာတင် ကင်းဆိုသည့် ဂျာမန်လူမျိုးနှင့် ဖြစ်၏။

ထိုသူဖွင့်ထားသော အက်စ် - အက်စ် - ကင်းဇီဝဗေဒ ရုံးခန်းတွင် ဖေ

ဖေအလုပ်ရ၏။

ဇီဝဗေဒ၊ အဏ္ဏဝါဗေဒနှင့် မနုဿဗေဒရပ်များ အပြင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းဆိုင်ရာ ပညာများကိုပါ လေ့လာခွင့်ရသလို ရန်ကုန် ယူနီဗာစတီ ပါမောက္ခလစာနှင့်ညီသော လစာကိုလည်း ရ၏။

ဖေဖေဒေါက်တာမြသွင် အလွန်ပင်ပျော်ရွှင်သွားသည် ။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တွင် ဇီဝပညာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှရေတပ်ဌာနမှာ သာလျှင်ရှိပြီး ဗြိတိသျှလူမျိုး ဇီဝဗေဒပညာရှင် ဆရာဝန်တစ်ဦး ရှိနေသဖြင့် အလုပ်သွားလျှောက်သော်လည်း မရ။ ဒေါက်တာမာတင်ကင်းနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရသောအခါ ဝါသနာနှင့်ဝမ်းစာတစ်ထပ်တည်း ကျသဖြင့် ဒေါက်တာမြသွင် ပျော်ရွှင်နေသည် ကို မိသားစု သုံးဦးစလုံး ခံစားခဲ့ရ၏။

ဖေဖေက ဤမျှရုန်းကန်ခဲ့ရသလောက် လှမြဲသွေးဘဝ အေးချမ်း၏။ အကောင်းဆုံး ကျောင်း တွေမှာ အကောင်းဆုံးပညာတွေကို သင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ ဘွဲ့ဒီဂရီတစ်ခုကို ပိုက်ကာနီးဆဲဆဲမှာ ပင် ခုကဲ့ သို့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ခရီးထွက်ရင်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည် ။

ဆုံးရှုံးမည့် ဆုံးရှုံးတော့လည်း ကြီးမားလှပါကလားဟု တွေးကာ လှမြဲသွေး ကြေကွဲမဆုံး။

ခုကော မရေရာလှသည့် သားရေပြား စာလေးတစ်စောင်က ကြောက်လန့်ဖွယ်သတ္တဝါလိုလို လူလိုလိုထံမှ ရောက်လာသောကြောင့် ...

ထိုည။

လှမြဲသွေးအိပ်လို့ မရတော့ ...။
